

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobců:

- a) L. C.
- b) A. C.
- c) V. L.
- d) J. L.
- e) S. P.
- f) E. P.
- g) J. V.

proti

žalovanému:

Krajský úřad Karlovarského kraje, sídlem Závodní 353/88,
Karlovy Vary

za účasti

- osob zúčastněných na řízení:
- 1) **JTH INVEST s.r.o.**, sídlem Krupská 33/20, Teplice
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Markem Andráškem,
LLM, sídlem Aloise Jiráska 1367/1, Teplice
 - 2) D. C.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019, č.j. KK/650/SÚ/19-3,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobci se společnou žalobou ze dne 28. 11. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou osobně dne 29. 11. 2019, domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019, č.j. KK/650/SÚ/19-3 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo mj. zamítnuto společné odvolání žalobců a paní D. K., Ing. P. R., Ing. H. R., paní J. P. a pana Z. T. proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb (dále jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*stavební úřad*“) ze dne 7. 5. 2019, č.j. MUCH 39421/2019/Heg (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění a povolení dočasné stavby „*Samoobslužná myčka aut, areál OC Dragoun*“ na pozemcích p.p.č. XA, XB, XC a XD v k.ú. Ch. a o povolení stavby vodního díla „*Samoobslužná myčka aut (Dragounská, areál OC Dragoun, p.p.č. XA, XC a XE, k.ú. Ch., obec Ch.) – vodohospodářská část*“ na pozemcích p.p.č. XD a XC v k.ú. Ch.
2. Pro úplnost se konstatuje, že původně byla na straně žalující též paní D. K., paní J. P. a pan Z. T., avšak usnesením soudu ze dne 20. 12. 2019, č.j. 57 A 169/2019-38, bylo řízení o žalobě ve vztahu k těmto žalobcům zastaveno a rozhodnuto, že tito žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II., III.).

II.

Žaloba

3. Žalobci uvedli, že předně považují za nutné konstatovat, že touto žalobou napadenému rozhodnutí předcházela již dvě rozhodnutí žalovaného, která rušila rozhodnutí prvoinstančního orgánu a vracela věc k novému projednání a rozhodnutí. Po druhém vrácení věci prvoinstančnímu orgánu následovalo dne 11. 1. 2019 ze strany tohoto správního orgánu vydání usnesení, jímž tento jednak pod bodem I. vydal výzvu k doplnění podkladů, jednak pod bodem II. usnesení o přerušení řízení. Poté prvoinstanční orgán vydal dne 8. 3. 2019 vyrozumění o doplnění podkladů spisu a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5) je patrné, že žalovaný sice stavebnímu úřadu vytýká, že vyrozumění o doplnění podkladů spisu a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí mělo předcházet oznámení o pokračování řízení ve věci samé, nepovažuje je však za natolik závažné pochybení, jež by mělo vést ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Žalobci jsou však toho názoru, že v průběhu správního řízení, před vydáním prvoinstančního rozhodnutí došlo k natolik závažnému procesnímu pochybení ze strany prvoinstančního orgánu, že byla zkrácena práva žalobců, a žalovaný měl toto rozhodnutí zrušit a vrátit věc k novému projednání a rozhodnutí. Potvrzením prvoinstančního rozhodnutí došlo ze strany žalovaného k nezákonnému

rozhodnutí. Jak totiž vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný vytýká žalobcům, že námitku na produkci aerosolu a námitku na impulzivní hluk uplatnili až ve svém odvolání a stavební úřad se k ní nemohl vyjádřit. Žalobci však díky procesnímu pochybení prvoinstančního orgánu neměli kdy (rozuměj dříve) tyto námitky uplatnit. Procesního pochybení se dle žalobců prvoinstanční orgán dopustil již tím, že vydal dne 11. 1. 2019 usnesení, jímž zároveň vyzval k doplnění podkladů a zároveň přerušil řízení. Dle žalobců se jednalo o dva samostatné úkony, jež měly být obsaženy ve dvou samostatných usneseních. Každopádně pokud bylo řízení přerušeno, mělo výzvě k vyjádření se k podkladům předcházet vydání usnesení o pokračování v řízení a následně teprve výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Pokud tak prvoinstanční orgán neučinil a žalovaný k této skutečnosti nepřihlédl, jedná se o procesní pochybení, jež ve svém důsledku znamená vydání nezákonného rozhodnutí. Za situace, kdy totiž usnesení o pokračování v řízení vydáno nebylo a rovnou došlo k vydání vyrozumění o doplnění podkladů spisu a možnosti vyjádřit se k podkladům ze dne 8. 3. 2019, žalobci mohli nabýt dojmu, že výzva se týká vyjádření se pouze k doplněným podkladům ze strany stavebníka, nikoli k podkladům ze spisu jako celku. Ve svém důsledku tak žalobci neměli možnost uplatnit řádně a včas námitky, týkající se produkce aerosolu a impulzivního hluku. Lze tak tedy dovodit, že nesprávným procesním postupem prvoinstančního orgánu, který nebyl odstraněn žalovaným, byli žalobci zkráceni na svých právech.

4. Žalobci dále uvedli, že z důvodu procesní opatrnosti i přes výše uvedené dále namítají následující: Pokud žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí uvádí, že námitky produkce aerosolu a impulzivní hluk byly uplatněny ze strany žalobců až v odvolání, a považuje tyto námitky za nedůvodné, tak žalobci považují za nutné uvést, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jež je citováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, se sice zabývá mj. otázkou produkce aerosolu a hluku v případě samoobslužné myčky aut, avšak nevztahuje se na problematiku řešenou konkrétně v této věci. V této konkrétní předmětné věci by totiž samoobslužná myčka aut měla být postavena v bezprostřední blízkosti zástavby bytů a rodinných domů, svým hlukem by jednoznačně narušila užívání staveb a zahrad (kdy dle dosavadních studií týkajících se samoobslužných myček aut bylo jednoznačně potvrzeno, že představují dominantní hluk, a proto nejsou stavěny v bezprostřední blízkosti staveb určených k bydlení), a tím snížila kvalitu prostředí, což by bylo v rozporu s územním plánem Města Ch. pro tuto lokalitu, přesto byla žalovaným její stavba povolena. V citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se sice řeší mj. ze strany žalobců namítaná produkce aerosolu a hluk, kterému by měla zabránit stěna o výšce 3 m, v žalobci namítané věci je však uvažováno pouze s železobetonovou zdí výšky 2 m, a nebyla řešena ani otázka vlivu (co se hluku a aerosolu týče) na přilehlý dům č.p. X. na st. XF v k.ú. Ch. a dále pak doposud nebyl řešen rozdílný výškový terén pozemků, na nichž by měla myčka stát, a okolních pozemků a důsledek této nerovnosti v otázce hluku a produkce aerosolu na okolní domy. I v tomto ohledu tak došlo dle žalobců k zásadním pochybením v průběhu řízení, jež předcházelo napadenému rozhodnutí.
5. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti jsou žalobci toho názoru, že v průběhu vedení správního řízení došlo k natolik závažným procesním pochybením, v jejichž důsledku byli zkráceni na svých právech, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto považují tuto žalobu za důvodnou.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že mu není zřejmé, jak dospěli žalobci k názoru, že výzva k doplnění podkladů měla být vydána formou usnesení. Dle právního názoru žalovaného, na který se žalovaný odvolával na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, *„výzva jako právní úkon, pro který zákon nestanoví striktní formu, by měla být tedy učiněna pouhým neformálním přípisem, doručovaným pouze tomu, vůči komu směřuje (tedy žadateli v řízení o žádosti a tomu, kdo je povinen uhradit správní poplatek)“*. Z tohoto důvodu nepovažoval žalovaný procesní pochybení stavebního úřadu spočívající ve vydání dvou samostatných právních úkonů, tedy přerušení řízení a výzvy k odstranění nedostatků žádosti, a to s různými právními důsledky, za důvod, který by způsoboval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Taktéž není žalovanému zřejmé, jak dospěli žalobci k tomuto názoru: *„Každopádně pokud bylo řízení přerušeno, mělo výzvě k vyjádření se k podkladům předcházet vydání usnesení o pokračování v řízení a následně teprve výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí“*, neboť tuto povinnost správní řád (ani žádný jiný právní předpis) nestanovuje. Žalobci se na základě výše uvedeného dovolávají procesního pochybení správního orgánu I. i II. stupně, ze kterého dovozují zásadní vliv na zákonnost prvoinstančního rozhodnutí a vytýkají stavebnímu úřadu, že pochybil, když po odpadnutí důvodu pro přerušení řízení účastníky nevyrozuměl o tom, že se v řízení pokračuje, a že tedy neměli možnost uplatnit řádně a včas námitky. Při přezkumu prvoinstančního rozhodnutí vycházel žalovaný z obsahu správního spisu a shledal, že v průběhu pokračujícího řízení byla vydána výzva k doplnění dalších podkladů podání (žádosti) a současně bylo stavebním úřadem rozhodnuto o přerušení předmětného řízení. Následně vyrozuměním ze dne 8. 3. 2019 stavební úřad všem účastníkům předmětného řízení (včetně žalobců) sdělil, že se mohou seznámit s podklady pro rozhodnutí s tím, že po uplynutí 3 pracovních dnů od doručení tohoto vyrozumění stavební úřad ve věci rozhodne. Z tohoto vyrozumění je zřejmé, že stavební úřad řádně poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a proto není žalovanému zřejmé, jak dospěli žalobci k tomuto svému tvrzení: *„... žalobci mohli nabýt dojmu, že výzva se týká vyjádření se pouze k doplněným podkladům ze strany stavebníka, nikoli k podkladům ze spisu jako celku“*.
7. Žalovaný dále konstatoval, že k absenci oznámení pokračování předmětného řízení v napadeném rozhodnutí uvedl, že toto sebou sice nese i příslušné lhůty pro možnost podání námitek a připomínek, ale vzhledem k tomu, že stavební úřad vydal prvoinstanční rozhodnutí až po uplynutí cca měsíce po tom, co uplynula lhůta pro možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kterou žádný z účastníků nevyužil, je žalovaný toho názoru, že účastníci tímto procesním pochybením stavebního úřadu nebyli kráceni na svých právech podávat v pokračování řízení své připomínky a námitky. Pokud se jim zdála být stanovená lhůta 3 pracovních dnů pro podání námitek nedostačující, mohli žalobci požádat stavební úřad o její prodloužení. Taktéž nelze dle žalovaného souhlasit s tvrzením žalobců, že *„ve svém důsledku tak žalobci neměli možnost uplatnit řádně a včas námitky, týkající se produkce aerosolu a impulzivního bluku“*, neboť nebyl důvod, pro který by žalobci nemohli dané námitky uplatnit již v průběhu předchozího řízení. S již dříve podanými námitkami účastníků řízení se totiž stavební úřad řádně vypořádal v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Na základě výše uvedeného je možno konstatovat, že postup stavebního úřadu, který přímo nevyrozuměl žalobce o tom, že v řízení bude pokračováno, signalizuje porušení § 65 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), nicméně toto procesní pochybení nemohlo mít zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, protože z kontextu věci je zřejmé, že řízení bylo přerušeno na dobu odstraňování neúplnosti žádosti žadatele, a to konkrétně nejpozději však do 15. 2. 2019, a poté, kdy tato

lhůta uplynula (respektive po doložení požadovaných podkladů a dokladů), odpadl důvod pro přerušení řízení a správní orgán v řízení pokračoval. Proto pouhé nevyrozumění žalobců o tomto kroku není vadou, která by mohla mít fatální vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

8. Ohledně námitek žalobců vznesených z důvodu procesní opatrnosti žalovaný odkázal na své vyjádření na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný uzavřel, že žalobní námitky z pohledu žalovaného neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.

10. Osoby zúčastněné na řízení se k věci samé nevyjádřily.

V.

Posouzení věci soudem

11. Vzhledem k tomu, že žalobci i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
12. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

13. Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).
14. Účelem účastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.
15. Pokud se účastníku řízení v průběhu územního řízení nepodaří prokázat, že územním rozhodnutím dojde k přímému dotčení jeho práv, nemůže vydání územního rozhodnutí zabránit. Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy.
16. Prokáže-li tak účastník řízení, že umístěním stavby dojde k přímému dotčení jeho věcných

práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí vydáno. Dlužno doplnit, že obdobná právní úprava platí i pro řízení stavební.

17. Odkazem na shora uvedené je pak nezbytné dospět k závěru, že účastník územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona či účastník stavebního řízení podle § 109 písm. e) stavebního zákona může být úspěšný se svým odvoláním proti územnímu rozhodnutí, resp. stavebnímu povolení, byl-li mu ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, toliko tehdy, pokud prokáže, že územním rozhodnutím, resp. stavebním povolením bude jeho věcné právo přímo dotčeno. Obdobné platí i pro řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí o odvolání proti územnímu, resp. stavebnímu rozhodnutí.

B.

18. Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.
19. Předně je nezbytné zmínit konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dopad na posouzení důvodnosti procesních námitek žalobců.
20. Nejvyšší správní soud její závěry zmínil například v rozsudku ze dne 15. 6. 2011, č.j. 2 As 60/2011 - 101 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uvedl: *“Přestože však podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. jsou vady řízení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, judikatura se přiklonila k závěru, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít tyto následky. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, publ. pod č. 494/2005 Sb. NSS).”*
21. Žalobci by tudíž mohli být úspěšní se svými procesními námitkami pouze tehdy, pokud by prokázali, že se správní orgány dopustily procesních pochybení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tedy, že jim v průběhu správního řízení nebyl poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv. Žalobcům se však nic takového prokázat nepodařilo.
22. Prvoinstanční orgán usnesením ze dne 11. 1. 2019 vyzval stavebníka, aby nejpozději do 15. 2. 2019 své podání doplnil o *“stanoviska správců inženýrských sítí k projektové dokumentaci a k existenci sítí v jejich správě (pouze stanoviska, u kterých skončila doba platnosti - Chevak Cheb, a.s., GridServices, s.r.o., ČEZ Distribuce, a.s.).”*
23. Stavebník k výzvě doložil vyjádření T-mobile Czech Republic a.s., GridServices, s.r.o., České telekomunikační infrastruktury a.s., ČEZ ICT Services a.s., ČEZ Distribuce, a.s. a Chevak Cheb, a.s.
24. Prvoinstanční orgán ve vyrozumění o doplnění podkladů spisu a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ze dne 8. 3. 2019 uvedl, že *“byly doloženy tyto nové podklady a doklady: stanoviska správců inženýrských sítí k projektové dokumentaci a k existenci sítí v jejich správě”*. Účastníkům řízení byla poskytnuta lhůta 3 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.
25. Účastníkům řízení tak byl poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, tedy možnost vyjádřit se k doplněným podkladům rozhodnutí. Skutečnost, že účastníci této možnosti nevyužili, nelze klást k tíži správních orgánů. Současně nelze přehlédnout, že v

souvislosti s doplněnými podklady žalobci nevznesli žádnou žalobní námitku.

26. Skutečnosti tvrzené žalobci o tom, že prvoinstanční orgán jedním usnesením vyzval stavebníka a přerušil řízení a že účastníky řízení vyzval k vyjádření se k podkladům, aniž by vydal usnesení o pokračování řízení, jsou tak zcela bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nedošlo jimi totiž k žádnému zkrácení práv příslušejících v územním a stavebním řízení žalobcům.
27. Zcela nedůvodnými jsou i námitky žalobců o tom, že „námitku produkce aerosolů a námitku na impulzivní bluk” neměli kdy uplatnit.
28. Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona závazná stanoviska, která mohou dotčené orgány uplatňovat podle § 4 odst. 4, a námitky účastníků řízení musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání, případně při veřejném ústním jednání, při kterém musí být nejpozději uplatněny také připomínky veřejnosti; jinak se k nim nepřihlíží. Jestliže dojde k upuštění od ústního jednání, musí být závazná stanoviska dotčených orgánů podle § 4 odst. 4 a námitky účastníků řízení uplatněny ve stanovené lhůtě; jinak se k nim nepřihlíží. Obdobné platí pro stavební řízení (§ 112 odst. 1 a 2 a § 114 stavebního zákona). Ve vztahu ke společnému územnímu a stavebnímu řízení pak viz. § 94a odst. 2 stavebního zákona.
29. V oznámení ze dne 25. 10. 2016, kterým prvoinstanční orgán zahájil společné územní a stavební řízení, nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě na den 22. 11. 2016. Prvoinstanční orgán účastníky poučil o tom, že vyjádřit se mohou při ústním jednání a že k námitkám, které nesplňují v oznámení uvedené požadavky, se nepřihlíží. Jak vyplývá z protokolu ze dne 22. 11. 2016, žádný ze žalobců žádnou námitku nevznesl. Po zrušení v pořadí prvního prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán vyrozuměním ze dne 20. 4. 2018 vyrozuměl účastníky řízení o doplnění podkladů rozhodnutí. Účastníkům řízení byla poskytnuta lhůta 3 pracovních dnů ode dne doručení vyrozumění k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Následovalo vydání v pořadí druhého prvoinstančního rozhodnutí, které bylo následně také zrušeno.
30. Z provedené konstatace průběhu správního řízení vyplývá, že žalobci měli dostatečný časový prostor k ochraně jejich práv. Nic jim nebránilo, aby „námitku produkce aerosolů a námitku na impulzivní bluk” uplatnili včas v první, druhé či třetí části řízení před prvoinstančním orgánem, k čemuž však z jejich strany nedošlo. Vytýkaný závěr žalovaného o opožděnosti těchto námitek je správný.

C.

31. Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2011, č.j. 1As 133/2011-127, dospěl k závěrům, se kterými se soud zcela ztotožňuje, když uvedl: „*Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a je výhradně na žalobci, aby v podané žalobě vymezil důvody, které činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným. Pokud jsou žalobní body formulovány vágně, nemohou si správní soudy důvody podané žaloby domýšlet, např. čerpající z průběhu předchozího správního řízení.*”
33. Žalobci vyměnili ve druhé skupině žalobních bodů pouze třemi větami.
34. Ke správnosti závěru žalovaného o opožděnosti „námitky produkce aerosolů a námitky na impulzivní bluk” se již soud vyjádřil shora. Nevyporádání se s těmito námitkami žalobci vznášejí nedůvodně.

35. Pokud žalovaný na podporu svých závěrů argumentoval závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č.j. 6 As 340/2017-39, nelze mu ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud se sice nezabýval případem zcela shodným s případem žalobců, avšak případem podobným. Z tohoto pohledu žalovaný mohl z tohoto rozsudku čerpat. Žalobci tak postupem žalovaného nemohli být jakkoli zkráceni.
36. Pokud žalobci tvrdí, že by stavební záměr *“jednoznačně narušil užívání staveb a zahrad pro svůj dominantní hluk, čímž by došlo ke snížení kvality prostředí”*, nelze ani tuto námitku shledat důvodnou. Pomine-li soud její obecnost, která již sama o sobě vylučuje učinění závěru o prokázání přímého dotčení práv žalobců, žalobci zcela přehlížejí a nevyvracejí správnost závěrů, které k otázce *“hluku”* správní orgány zaujaly.
37. Podle § 89 odst. 6 stavebního zákona námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Obdobné opět platí i pro stavební řízení (§ 114 odst. 3 stavebního zákona).
38. Žalovaný na straně 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí se při vypořádání námítky *“hluku”* opřel o stanoviska dotčeného orgánu, a to Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 6. 5. 2016 a ze dne 25. 8. 2017. Dlužno doplnit, že tak učinil stejně jako prvoinstanční orgán.
39. Lze tedy uzavřít, že správní orgány dostaly svým povinností podle § 89 odst. 6, resp. § 114 odst. 3 stavebního zákona. Pokud za této situace chtěli být žalobci v soudním řízení úspěšní, bylo jejich povinností prokázat, na základě jakých konkrétních skutečností je nutné považovat stanoviska dotčeného orgánu za nesprávná. Soud tyto důvody za žalobce domýšlet nemůže. Žalobci tak však neučinili, ostatně tak neučinili ani v průběhu správního řízení.
40. Pokud žalobci přes stanoviska dotčených orgánů v soudním řízení neprokázali, že dojde ke *“snížení kvality prostředí”*, nelze dospět ani k závěru o rozporu s územním plánem města Ch.
41. Ani skutečnost, že v případě souzeném Nejvyšším správním soudem, o který se opíral žalovaný, byla *“výška stěny 3 m”*, zatímco v případě žalobců *“2 m”*, neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí ani nesprávnost stanovisek dotčených orgánů. Žádný právní předpis totiž nestanoví předepsanou *“výšku stěny”*.
42. Konečně je nezbytné uvést, že správní orgány posuzovaly stavební závěr, tak jak byl stavebníkem navržen. K tomuto stavebnímu záměru se vyjadřovali jak účastníci řízení, tak dotčené orgány. Z tohoto důvodu nemůže obstát obecná námitka žalobců o tom, že nebyla řešena otázka *“vlivu na přilehlý dům č.p. XF v k.ú. Ch. či rozdílný výškový terén”*. Byl totiž řešen stavební záměr jako celek, stejně tak jako vliv tohoto celku na okolí.

VI.

Rozhodnutí soudu

43. Soud neshledal žádný z žalobci uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

44. Soud neprovedl žádný z žalobci navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

45. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
46. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 17. ledna 2022

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu